

[Finansministeren.]

vil ikke afvise den mulighed, der kan ligge i det, men jeg har ikke sagt det — ikke som hr. Henry Christensen har udlagt det — men som pressen har forsøgt at udlægge det, at nu skulle vi ind i et samarbejde med SF. Vi vil ikke udelukke et samarbejde også med SF, men det, jeg lagde vægt på, var samarbejde i det hele taget mellem folketingets partier om at finde frem til en saglig løsning af de forskellige problemer, og det er også den linje, jeg fortsat står på, og som regeringen står på.

Jeg vil gerne sige en enkelt ting til afslutning, og det skal være til hr. Aksel Larsen vedrørende spørgsmålet om, hvad man kan sige, og hvad man kan gøre. Hr. Aksel Larsen henstillede til mig, at jeg holdt op med at sige ét og gøre noget andet, men sådan er jo betingelserne ved at have ansvar for en regeringspolitik, for at være med i en regering. Jeg er derimod ikke enig i — og tror egentlig heller ikke, at hr. Aksel Larsen mener det sådan — at hvis man har en opfattelse af et eller andet spørgsmål, men er bundet af et kollegium, som vi jo kender det både fra regeringsarbejdet og fra organisationsarbejdet, har man ikke lov til at sige, hvad man egentlig mener om tingene. Jeg mener, man fortsat må have lov at pege på de ting, man mener er forkerte, og det har vi jo alle sammen gjort: om stattefradragsreglen, om kilde-skatten o. s. v. Alt det har vi peget på, og det vil vi blive ved med at pege på, lige til vore synspunkter bliver gennemført, men det betyder da ikke, at vi mener, vi kan gennemføre dem i dag. Det er jo et spørgsmål om, hvilken politik vi har mulighed for at gennemføre, og det er noget helt andet. Derfor kan man altså godt sige ét og være med til at gøre noget andet, uden at der er nogen egentlig modsætning mellem disse ting. Man forsøger stadig væk at nå frem til en realisering af det, man mener. Det vil jeg fortsat have lov til, og det tror jeg også regeringen fortsat vil have lov til.

(Kort bemærkning.)

Henry Christensen: Jeg ønsker naturligvis ikke at pådutte finansministeren udtalelser eller meninger, han ikke har, og jeg skal ikke give mig til at fortolke socialdemokratiets politik; det er der jo mange, der er i færd med at gøre. Det, som er det aktuelle i situationen, er, at der er så mange socialdemokrater, ledende socialdemokratiske politikere, der er i færd med at fortolke, hvad der skal være socialdemokratiets politik, og at disse fortolkninger er i klar strid med hinanden. Jeg har forsøgt her at gengive lidt af, hvad det er for forskellige udtalelser, der her går mod hinanden: Hans Rasmussens og økonomiministerens imod det, jeg har måttet forstå af statsministerens udtalelser i dag. Og jeg er naturligvis meget mere glad for statsministerens end for Hans Rasmussens og økonomiministerens udtalelser — der er én, der råber bravo dernede, det er vist hr. Anker Jørgensen, der ellers er medstifter af Socialdemokratisk Samfund; dér kan statsministeren se, han er ved at få nye tilhængere, og jeg er ved at hjælpe ham til det.

Det, jeg ville sige til finansministeren, er vedrørende diskussionen i Rødby. Der var jo ingen, der provokerede finansministeren, for det var finansministeren, der selv indledte forhandlingen med at udtale sig om samarbejdsmulighederne med SF. (*Finansministeren* [Henry Grünbaum]: Nej!). Jo, det var i finansministerens første indlæg, inden andre havde haft ordet, han fremsatte betragtningerne vedrørende samarbejdet med SF. Og jeg . . . (*Finansministeren* [Henry Grünbaum]: Nej!). . . Jo, det kan nu dokumenteres, hr. finansminister.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg også sagde ved denne lejlighed, at finansministeren og socialdemokratiet er naturligvis fuldstændig berettiget til selv at vælge, hvem de vil samarbejde med. Det eneste, jeg føjede til, var, at i den konkrete situation, vi står over for i forbindelse med skatterefor-